5 Οκτωβρίου 2014

Αθλητική τρομοκρατία

/ Γενικά Θέματα

Φωτο:sports.in.gr

Αρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Χρυσοπούλου

Αρχές του Φθινοπώρου και οι σφυρίχτρες των διαιτητών των αθλητικών αγώνων αρχίζουν να “εργάζονται”, να δίνουν το στίγμα κάθε αγώνα, στους γνώριμους χώρους των γηπέδων. Άλλο ένα πρωτάθλημα αρχίζει και μαζί του η διακίνηση χρημάτων ανυπολόγιστων. Όλοι και όλα θυσιάζονται πια στον βωμό της δόξας και του γοήτρου της ομάδας. Υπάρχουν όμως και οι απώλειες απ’ αυτήν την θυσία: είναι τα νιάτα που μέσα από τον φανατισμό τους χάνουν κάθε μορφής σεβασμό στην άξια και στα δικαιώματα του άλλου, του αντιπάλου.

Σ’ όλους έχει γίνει κατανοητό πως το θέαμα που αντικρίζουμε μετά από τους περισσοτέρους αγώνες είναι προϊόν νοσηρής κατάστασης, που δημιουργεί η σιγουριά για την νίκη και όταν αυτή μεταβληθεί σε ήττα (δεν μπορεί παντού και πάντα, όλοι να είναι νικητές), τότε η απογοήτευση έχει άσχημες και επικίνδυνες προεκτάσεις με επεισόδια, βιαιοπραγίες, ζημιές ακόμη και θανάτους. Ξεχνούν ότι

νίκη και ήττα στον υγιή ανταγωνισμό όλα έχουν την ίδια ισχύ. Η αποδοχή της ήττας, συνιστά γι’ αυτούς προδοσία, η οποία πρέπει να τιμωρηθεί με κάθε μέσο και τρόπο.

Η νεολαία παραμένει το μεγάλο θύμα της άνευ όρων και ορίων διεκδίκησης της νίκης, όταν αυτή η νεολαία μεταβάλλεται σε έρμαιο των επιτήδειων.

Έτσι το μόνο που κατορθώνουν οι νεολαίοι του τόπου μας είναι να σπαταλούν τα έμφυτα πνευματικά χαρίσματά τους στην εκτόνωση, απ’ όπου λείπει η διάκριση και η ευγένεια. Έτσι μόνο φθορά και απώλεια έμψυχων και άψυχων αντικρύζουμε στην λήξη σπουδαίων ή όχι αγώνων, μέσα και έξω από τα γήπεδα.

Η ανωνυμοποίηση, σαν εταιρείες, των μεγάλων αθλητικών συλλόγων έφερε και την απομόνωση της ευγενικής άμιλλας και άπ7 αυτήν πήγαμε στην αναζήτηση των πριμ, στην πολυέξοδη μεταγραφή παικτών και σε παχυλούς μισθούς. Σαν γίνονται όλα αυτά αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για τους φιλάθλους, που γίνονται χούλιγκανς, έχοντας εξορίσει το ολυμπιακό πνεύμα, που γεννήθηκε στην πατρίδα μας και δεινοπαθεί στους περισσότερους ποδοσφαιρικούς (και όχι μόνο) αγώνες.

Η τρομοκρατία των γηπέδων στους καιρούς μας, έγινε χειρότερη και από την τρομοκρατία που ασκούν με ποικίλους τρόπους ακραίες ομάδες. Μιλάμε πλέον για μια αθλητική τρομοκρατία, το κόστος της οποίας Βαρύνει όλους μας, οικονομικά και ηθικά.

Η πολιτεία πρέπει να δείξει πρώτιστα το ενδιαφέρον για την καταπολέμηση του φαινομένου αυτού. Όπως βρέθηκαν τρόποι για εξάρθρωση της τρομοκρατίας προ ετών, με την συνδρομή ειδικών από το εξωτερικό, έτσι να βρεθεί τρόπος και για την αθλητική τρομοκρατία, με την Βοήθεια ειδικών από κράτη που πατάχθηκε ήδη το φαινόμενο αυτό. Τα αυστηρά μέτρα, με την ανάλογη νομοθεσία, κάτι θα προσφέρουν.

Οι ποδοσφαιρικές ανώνυμες εταιρείες ας ελέγξουν τα κέντρα που κινούν τις Βαρβαρότητες, τους συνδέσμους φιλάθλων και να απομακρύνουν από τις «αυλές» τους, τους χούλιγκανς. Οι γονείς ας μην βοηθούν –ακόμα και οικονομικά– τα παιδιά τους να χτίζουν προσωπικότητες στην άμμο, με σαθρά πρότυπα, αλλά να τα εμπνέουν για αγώνα που θα φέρει την νίκη, Τσως και την ήττα, να είναι προετοιμασμένοι και να τ’ αποδεχθούν. Τα δε νιάτα ας κλείσουν κάποτε τ’ αυτιά τους στις σειρήνες που από παντού βοούν και μόνο να τα παρασύρουν θέλουν.

Πηγή: *Μηνιαίο Εκκλησιαστικό Περιοδικό «Ο Ποιμήν», Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Ερεσσού και Πλωμαρίου, Έτος ΟΕ', Αριθ. 12, Μυτιλήνη, Δεκέμβριος 2010.*